

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [MACIEJ SZPUNAR]
SECINĀJUMI,
sniegti 2019. gada 2. maijā¹

Lieta C-28/18

Verein für Konsumenteninformation
pret
Deutsche Bahn AG

(*Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 260/2012 – 9. panta 2. punkts – Tehniskās un komerciālās prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro – Piekļuve maksājumiem – *SEPA* (vienotā euro maksājumu telpa) tiešā debeta maksājums – Vispārīgi nosacījumi, kas prasa, lai maksātāja dzīvesvieta atrastos tajā pašā dalībvalstī, kurā atrodas maksājuma saņēmējs

Ievads

1. Ir vispārzināma patiesība, ka pamatbrīvības, kas veido iekšējo tirgu, nepanes dzīvesvietas nosacījumus. Saskaņā ar pamatbrīvībām šķēršļu likvidēšana, kas balstīti uz dzīvesvietas nosacījumiem, ir bijusi gan Savienības likumdevēja², gan Tiesas darbības uzmanības centrā. Šajā ziņā Tiesa konsekventi uzskata, ka valsts noteikumi, kas paredz atšķirīgu attieksmi, pamatojoties uz dzīvesvietas kritēriju, var kaitēt citu dalībvalstu pilsoņiem, jo nerezidenti lielākajā daļā gadījumu ir ārzemnieki³. Tā kā pamatbrīvības galvenokārt attiecas uz dalībvalstīm, Tiesas izskatītās lietas galvenokārt skar valsts pasākumus, kuros izvirzīti (valsts) dzīvesvietas nosacījumi.

2. Daudz mazāk ir zināms par situācijām, kad privātā sektora puse pieprasa, lai citas privātā sektora puses dzīvesvieta atrastos noteiktā vietā. Runājot par Savienības tiesību aktiem, dominē neskaidriba. Vai ir likumīgi, ka daudzos gadījumos patērētājam, kas nedzīvo tajā dalībvalstī, kurā darbojas banka, praktiski nav iespējams iegūt hipotēku no šīs bankas? Vai apdrošinātājs var atteikties nodrošināt segumu potenciālajam patērētājam, kas atrodas citā dalībvalstī? Vismaz nespeciālistam šādas situācijas ir grūti saskaņot ar iekšējā tirgus mērķi. Lai gan daži uzskata, ka šāda prakse nav saderīga ar iekšējā tirgus būtību, “kurā tiek nodrošināta preču, personu, pakalpojumu un kapitāla brīva aprīte saskaņā ar Līgumu noteikumiem”⁴, citi norāda uz šķietami būtisku atšķirību starp sabiedrisko un privāto struktūru darbību un to, ka saskaņā ar pamatā esošo loģiku vismaz sākotnēji sabiedriskā sektora darbību reglamentēja pamatbrīvības, bet privātā sektora darbību – konkurences tiesību akti. Pārējais bija atstāts “paša tirgus” ziņā.

1 Oriģinālvaloda – angļu.

2 Skat., piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 20. un 21. pantu.

3 Skat., piemēram, spriedumu, 1998. gada 7. maijs, *Clean Car Autoservice* (C-350/96, EU:C:1998:205, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

4 Skat. LESD 26. panta 2. punktu.

3. Šajos secinājumos nav jāsniedz atbilde uz šo fundamentālo strīdu⁵. Pietiks ar norādi, ka ir skaidri redzams, ka vairākos gadījumos “tirgum” nav izdevies sakārtot starp divām privātā sektora pusēm pastāvošas “horizontālas” situācijas, tāpēc Savienības likumdevējs ir sācis rīkoties un ierobežojis privāto autonomiju⁶. Galvenais piemērs šajā jomā ir viesabonēšanas cenu regulēšana Savienībā⁷. Šajā gadījumā patiešām Savienības likumdevējs iejaucās attiecībās starp indivīdiem, kas atrodas asimetriskās attiecībās, proti, telesakaru sabiedrības, no vienas puses, un patērētāji, no otras puses, un tieši piemēroja klasiskos iekšējā tirgus instrumentus, piemēram, nediskriminācijas principu, horizontālās situācijās⁸.

4. Vēl viens Savienības likumdevēja iejaukšanās piemērs ir redzams izskatāmajā lietā – pārrobežu maksājumi Eiropas Savienībā. Šim nolūkam, vēl pirms euro banknotes un monētas 2001. gada 29. decembrī kļuva par likumīgu maksāšanas līdzekli⁹, Padome pieņēma regulu par pārrobežu maksājumiem, proti, Regulu (EK) Nr. 2560/2001¹⁰, kas tika atcelta ar Regulu (EK) Nr. 924/2009¹¹. Pēc tam Savienības likumdevējs pieņēma Regulu (ES) Nr. 260/2012, ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro¹². Šajā tiesvedībā ir runa par šīs pēdējās minētās regulas interpretāciju.

5. *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) vēlas uzzināt, vai Vācijas dzelzceļa operators *Deutsche Bahn Aktiengesellschaft* (turpmāk tekstā – “*Deutsche Bahn*”) var pieprasīt, lai klientu, kas vēlas maksāt, izmantojot tiešo debetu, dzīvesvieta atrastos Vācijā.

6. Šajos secinājumos es apgalvoju, ka atbildei jābūt “nē”. Manu galveno argumentu var apkopot šādi: sabiedrībai nav pienākuma saviem klientiem piedāvāt maksājumu, izmantojot tiešo debetu. Tomēr, tiklīdz šī iespēja ir paredzēta, tā ir jāpiedāvā nediskriminējošā veidā.

Atbilstošās tiesību normas

7. Regulas Nr. 260/2012 1. pants “Priekšmets un darbības joma” ir formulēts šādi:

“1. Šajā regulā izklāstīti noteikumi attiecībā uz euro denominētiem kredīta pārveduma un tiešā debeta maksājumu darījumiem Savienībā gadījumos, kad gan maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas Savienībā vai kad vienīgais maksājuma darījumā iesaistītais maksājumu pakalpojumu sniedzējs (MPS) atrodas Savienībā.

5 Protams, patiesība atrodas kaut kur pa vidu.

6 Par privāto autonomiju un Savienības tiesību aktiem skat. Leczykiewicz, D., Weatherill, St., “Private Law Relationships in EU Law”, no: D. Leczykiewicz, St. Weatherill (red.), *The Involvement of EU Law in Private Law Relationships*, Hart Publishing, Oksforda un Portlenda, Oregon, 2013, 1.–8. lpp., 3.–5. lpp.

7 Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 531/2012 (2012. gada 13. jūnijs) par viesabonēšanu publiskajos mobilo sakaru tīklos Savienībā (OV 2012, L 172, 10. lpp.).

8 Acīmredzot Savienība ir arī noteikusi saskaņošanu vairākās privāttiesību jomās, proti, horizontālās situācijās pēc definīcijas (piemēram, tirdzniecības aģenti, ražotāja atbildība, apdrošināšana un, vispārīgāk, patērētāju aizsardzība). Tomēr, lai gan arī šajā gadījumā galīgais mērķis var būt iekšējā tirgus izveide (sīkāk skat. Müller-Graff, P.-Chr., “Allgemeines Gemeinschaftsprivatrecht”, no: M. Gebauer, Chr. Teichmann (red.), *Europäisches Privat- und Unternehmensrecht (Enzyklopädie Europarecht, Band 6)*, Nomos, Badenbādene, 2014, 69.–151. lpp., 43. un turpmākie punkti), izmantotie instrumenti nav vienādi. Šajos gadījumos likumdevējs dara vairāk, nekā tikai transponē saistībā ar pamatbrīvībām izmantotās koncepcijas.

9 2002. gada 1. janvāris.

10 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2001. gada 19. decembris) par pārrobežu maksājumiem euro (OV 2001, L 344, 13. lpp.).

11 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2009. gada 16. septembris) par pārrobežu maksājumiem Kopienā, ar kuru atceļ Regulu (EK) Nr. 2560/2001 (OV 2009, L 266, 11. lpp.).

12 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV 2012, L 94, 22. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 248/2014 (2014. gada 26. februāris) (OV 2014, L 84, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 260/2012”).

2. Šī regula neattiecas uz:

- a) maksājuma darījumiem, kurus veic starp MPS, tostarp starp to aģentiem vai filiālēm, un to iekšienē uz sava rēķina;
- b) maksājuma darījumiem, kurus apstrādā un par kuriem veic norēķinus liela apjoma maksājumu sistēmās, izņemot tiešā debeta maksājuma darījumus, kuru nosūtīšanu ar liela apjoma maksājumu sistēmas palīdzību maksātājs nav skaidri pieprasījis;
- c) maksājuma darījumiem ar maksājumu karti vai līdzīgu ierīci, tostarp skaidrās naudas izņemšanai, ja vien attiecīgā maksājumu karte vai līdzīgā ierīce netiek izmantota tikai tādas informācijas radišanai, kas vajadzīga, lai tiešā veidā veiktu kredīta pārvedumu vai tiešā debeta maksājumu uz maksājumu kontu, kas identificēts ar *BBAN* vai *IBAN*, un no šāda maksājumu konta;
- d) maksājuma darījumiem, ko veic ar jebkādas telekomunikāciju, digitālas vai IT ierīces palīdzību, ja šādu maksājuma darījumu rezultāts nav kredīta pārvedums vai tiešā debeta maksājums uz maksājumu kontu, kas identificēts ar *BBAN* vai *IBAN*, un no šāda maksājumu konta;
- e) Direktīvas 2007/64/EK 4. panta 13. punktā definētajiem naudas pārveduma darījumiem^[13];
- f) maksājuma darījumiem, ar kuru palīdzību tiek pārskaitīta elektroniskā nauda, kas definēta 2. panta 2. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2009/110/EK (2009. gada 16. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību^[14], ja vien šādu darījumu rezultāts nav kredīta pārvedums vai tiešā debeta maksājums uz maksājumu kontu, kas identificēts ar *BBAN* vai *IBAN*, un no šāda maksājumu konta.

3. Ja maksājumu shēmas pamatojas uz kredīta pārveduma vai tiešā debeta maksājuma darījumiem, bet tām ir arī citas papildu izvēles iezīmes vai pakalpojumi, šo regulu piemēro tikai pamatā esošajiem kredīta pārvedumiem vai tiešā debeta maksājumiem.”

8. Regulas Nr. 260/2012 2. pantā “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā regulā izmanto šādas definīcijas:

- 1) “kredīta pārvedums” ir iekšzemes vai pārrobežu maksājuma pakalpojums maksājuma saņēmēja maksājumu konta kreditēšanai ar maksājuma darījumu vai virkni maksājuma darījumu no maksātāja maksājumu konta, kurus, pamatojoties uz maksātāja sniegtu rīkojumu, veic tas MPS, kurš ir maksātāja maksājumu konta turētājs;
- 2) “tiešā debeta maksājums” ir iekšzemes vai pārrobežu maksājuma pakalpojums no maksātāja maksājumu konta, ja maksājuma darījumu ierosina maksājuma saņēmējs, pamatojoties uz maksātāja piekrišanu;
- 3) “maksātājs” ir tāda fiziska vai juridiska persona, kas ir maksājumu konta turētājs un kas ļauj veikt maksājuma uzdevumu no minētā maksājumu konta, vai gadījumā, ja nav maksātāja maksājumu konta, tad tāda fiziska vai juridiska persona, kura sniedz maksājuma uzdevumu pārveduma veikšanai uz maksājuma saņēmēja maksājumu kontu;
- 4) “maksājuma saņēmējs” ir fiziska vai juridiska persona, kas ir maksājumu konta turētāja un kas ir ar maksājuma darījumu pārvedamo līdzekļu iecerētā saņēmēja;

¹³ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK (OV 2007, L 319, 1. lpp.).

¹⁴ OV 2009, L 267, 7. lpp.

5) “maksājumu konts” ir tāds konts uz viena vai vairāku maksājumu pakalpojumu lietotāju vārda, ko izmanto maksājuma darījumu izpildei;

[..]

21) “mandāts” ir piekrišanas paušana un atļauja, ko maksātājs sniedz maksājuma saņēmējam un (tieši vai netieši – ar maksājuma saņēmēja starpniecību) maksātāja MPS, lai ļautu maksājuma saņēmējam ierosināt iekasēšanu, debetējot maksātāja norādīto maksājumu kontu, un lai ļautu maksātāja MPS izpildīt šādus norādījumus;

[..]

26) “pārrobežu maksājuma darījums” ir maksājuma darījums, ko ierosina maksātājs vai maksājuma saņēmējs, ja maksātāja MPS un maksājuma saņēmēja MPS atrodas dažādās dalībvalstīs;

27) “iekšzemes maksājuma darījums” ir maksājuma darījums, ko ierosina maksātājs vai maksājuma saņēmējs, ja maksātāja MPS un maksājuma saņēmēja MPS atrodas vienā un tajā pašā dalībvalstī;

[..].”

9. Saskaņā ar Regulas Nr. 260/2012 3. pantu “Sasniedzamība”:

“1. Maksājuma saņēmēja MPS, kas maksājumu shēmas ietvaros ir sasniedzams iekšzemes kredīta pārvedumam, saskaņā ar Savienības mēroga maksājumu shēmas noteikumiem ir sasniedzams kredīta pārvedumiem, kurus maksātājs ierosina ar tāda MPS starpniecību, kas atrodas jebkurā dalībvalstī.

2. Maksātāja MPS, kas maksājumu shēmas ietvaros ir sasniedzams iekšzemes tiešā debeta maksājumam, saskaņā ar Savienības mēroga maksājumu shēmas noteikumiem ir sasniedzams tiešā debeta maksājumiem, kurus maksājuma saņēmējs ierosina ar tāda MPS starpniecību, kas atrodas jebkurā dalībvalstī.

3. Panta 2. punkts attiecas tikai uz tiešā debeta maksājumiem, kuri pieejami patērētājiem, kas saskaņā ar maksājumu shēmu ir maksātāji.”

10. Regulas Nr. 260/2012 9. pantā “Maksājumu pieejamība” ir noteikts:

“1. Maksātājs, kas veic kredīta pārvedumu maksājuma saņēmējam, kuram ir maksājumu konts Savienībā, neprecizē to dalībvalsti, kurā minētajam maksājumu kontam ir jāatrodas, ar nosacījumu, ka šis maksājumu konts ir sasniedzams saskaņā ar 3. pantu.

2. Maksājuma saņēmējs, kas saņem kredīta pārvedumu vai izmanto tiešā debeta maksājumu, lai iekasētu līdzekļus no maksātāja, kuram ir maksājumu konts Savienībā, neprecizē to dalībvalsti, kurā minētajam maksājumu kontam ir jāatrodas, ar nosacījumu, ka šis maksājumu konts ir sasniedzams saskaņā ar 3. pantu.”

11. Direktīvas (ES) 2015/2366¹⁵ 77. panta “Atmaksājuma pieprasījumi par maksājumu darījumiem, ko iniciējis maksājuma saņēmējs vai kas iniciēti ar maksājuma saņēmēja starpniecību”, 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, lai maksātājs varētu pieprasīt 76. pantā minēto atmaksājumu par autorizētu maksājumu darījumu, ko iniciējis maksājuma saņēmējs, astoņu nedēļu laikā no dienas, kad naudas līdzekļi.”

12. Regulas (ES) 2018/302¹⁶, kas ir piemērojama kops 2018. gada 3. decembra, 5. pantā “Nediskriminēšana ar maksājumu saistītu iemeslu dēļ” ir noteikts šādi:

“1. Tirgotājs nepieņem atšķirīgus nosacījumus maksājumu darījumam maksājumu līdzekļu klāstā, kurus tas pieņem, tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klienta valstspiederību, dzīvesvietu vai pagaidu atrašanās vietu, vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, maksājumu konta reģistrācijas vietu, maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas vietu vai maksājumu instrumenta izdošanas vietu Savienībā, ja:

- a) maksājumu darījums tiek veikts, izmantojot elektronisku darījumu ar kredīta pārvedumu, tiešā debeta maksājumu vai kartei piesaistītu maksājumu instrumentu tajā pašā maksājumu zīmola un kategorijā;
- b) tiek izpildītas autentificēšanas prasības saskaņā ar Direktīvu (ES) 2015/2366; un
- c) maksājumu darījumi ir valūtā, kuru tirgotājs pieņem.

2. Ja to pamato objektīvi iemesli, 1. punktā noteiktais aizliegums neliedz tirgotājam aizturēt preču piegādi vai pakalpojuma sniegšanu, līdz tirgotājs ir saņēmis apstiprinājumu, ka maksājumu darījums ir pienācīgi iniciēts.

3. Ar 1. punktā noteikto aizliegumu tirgotājiem netiek liegta iespēja pieprasīt maksu par tāda kartei piesaistīta maksājumu instrumenta izmantošanu, kuram starpbanku komisijas maksas netiek reglamentētas saskaņā ar Regulas (ES) 2015/751^[17] II nodaļu, un par tādiem maksājumu pakalpojumiem, uz kuriem neattiecas Regula (ES) Nr. 260/2012, izņemot, ja tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā tirgotājs veic savas darbības, ir noteikts aizliegums vai ierobežojums tiesībām pieprasīt maksu par maksājumu instrumentu izmantošanu saskaņā ar Direktīvas (ES) 2015/2366 62. panta 5. punktu. Minētā maksa nepārsniedz tiešās izmaksas, kas tirgotājam radušās par konkrētā maksājumu instrumenta izmantošanu.”

Fakti, tiesvedība un prejudiciālais jautājums

13. Prasītāja pamatlietā, *Verein für Konsumenteninformation*, saskaņā ar Austrijas tiesībām ir tiesīga celt prasību par patērētāju aizsardzību.

15 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV 2015, L 337, 35. lpp.).

16 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2018. gada 28. februāris), ar ko novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un cita veida diskrimināciju klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ iekšējā tirgū un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK (OV 2018, L 601, 1. lpp.).

17 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2015. gada 29. aprīlis) par starpbanku komisijas maksām, ko piemēro kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem (OV 2015, L 123, 1. lpp.).

14. Atbildētāja pamatlietā, akciju sabiedrība *Deutsche Bahn*, ir dzelzceļa pārvadājumu sabiedrība, kas ir reģistrēta Vācijā un kas arī Austrijas klientiem piedāvā rezervēt dzelzceļa pasažieru pārvadājumus, izmantojot internetu. Šajā nolūkā tā slēdz līgumus ar patērētājiem, pamatojoties uz saviem pārvadāšanas nosacījumiem. Šajos nosacījumos ir iekļauta klauzula, saskaņā ar kuru biļetes, kas rezervētas, izmantojot interneta vietni, var apmaksāt konkrēti ar kredītkarti, tūlītēju bankas pārskaitījumu vai saskaņā ar vienotās euro maksājumu telpas (*SEPA*) tiešā debeta shēmu, kas ir pieejams tikai patērētājiem, kuri dzīvo Vācijā. Turklāt, lai aktivizētu *SEPA* tiešā debeta maksājumu shēmu, reģistrējoties ir jādod piekrišana savas kredībspējas izvērtēšanai.

15. *Verein für Konsumenteninformation* iesniedza prasību *Handelsgericht Wien* (Vīnes komercietiesa, Austrija) par aizlieguma rīkojumu, ar kuru tā lūdza Tiesai likt *Deutsche Bahn* nelietot šo noteikumu patērētāju līgumos, pamatojoties uz to, ka tas ir pretrunā Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktam, jo patērētājam parasti ir maksājumu konts bankā, kas reģistrēta viņa dzīvesvietas dalībvalstī.

16. Ar 2016. gada 13. jūlija spriedumu *Handelsgericht Wien* (Vīnes komercietiesa) apmierināja *Verein für Konsumenteninformation* prasību attiecībā uz Austrijas rezidentiem, pamatojoties uz to, ka apstrīdētā klauzula ir pretrunā Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktam.

17. Apelācijas instancē *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē, Austrija) ar 2017. gada 14. marta spriedumu atcēla šo spriedumu un noraidīja *Verein für Konsumenteninformation* prasību, pamatojoties uz to, ka, lai gan Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktā ir paredzēts, ka maksātājiem un maksājuma saņēmējiem ir tikai viens maksājumu konts, lai varētu veikt valsts un pārrobežu maksājumus, izmantojot *SEPA* tiešo debetu, šī regula neuzliek maksājuma saņēmējiem pienākumu visos gadījumos pieņemt konkrētus *SEPA* maksājumu instrumentus komercdarījumos ar patērētājiem.

18. Pēc *Verein für Konsumenteninformation* kasācijas sūdzības par šo spriedumu *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) puda viedokli, ka Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts, aizliedzot maksātājiem un maksājuma saņēmējiem norādīt dalībvalsti, kurā ir jāatrodas otras puses norēķinu kontam, neattiecas uz maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, bet attiecas uz saņēmēju un maksātāju attiecībām un tādējādi aizsargā tos. Lai gan ir taisnība, ka, gramatiski interpretējot, šis noteikums tikai aizliedz kā kritēriju ņemt vērā maksātāja maksājumu konta atrašanās vietu, tomēr prasība, ka tiešā debeta maksātājam ir jābūt rezidentam tajā pašā dalībvalstī, kurā atrodas maksājuma saņēmējs, varētu skart šo noteikumu, jo maksātāja konts parasti atrodas valstī, kurā atrodas maksātāja dzīvesvieta.

19. Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) ar 2017. gada 20. decembra rīkojumu, kas Tiesā iesniegts 2018. gada 17. janvārī, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Regulas (ES) Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājuma saņēmējam *SEPA* tiešā debeta maksājumu shēmā ir aizliegts maksājumu pakārtot maksātāja dzīvesvietai dalībvalstī, kurā ir arī maksājuma saņēmēja juridiskā adrese (dzīvesvieta), ja maksājumu var veikt arī citādā veidā, piemēram, ar kredītkarti?”

20. Rakstveida apsvērumus iesniedza pamatlietas dalībnieki un Eiropas Komisija, kuri sniedza mutvārdu paskaidrojumus 2019. gada 30. janvāra tiesas sēdē.

Vērtējums

21. Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka maksājuma saņēmējam ir liegts veikt maksājumu saskaņā ar *SEPA* tiešā debeta shēmu atkarībā no tā, vai maksātāja dzīvesvieta ir dalībvalstī, kurā atrodas arī maksājuma saņēmēja juridiskā adrese (dzīvesvieta).

22. *Verein für Konsumenteninformation* uzskata, ka Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts aizliedz maksājuma saņēmējam pieņemt maksājumus, kas veikti ar *SEPA* tiešā debeta maksājumu, izvirzot tam nosacījumu, ka maksātājam ir jābūt rezidentam tajā dalībvalstī, kurā atrodas maksājuma saņēmēja juridiskā adrese vai dzīvesvieta, pat ja tiek pieņemtas arī citas maksāšanas metodes, piemēram, maksājumi ar kredītkarti. Komisija piekrīt šim viedoklim.

23. *Deutsche Bahn* minētajam viedoklim nepiekrīt. Tā apgalvo, ka, lai gan minētās regulas 9. panta 2. punkts reglamentē attiecības starp maksātāju un maksājuma saņēmēju, tas nenosaka nedz to, ka maksājuma saņēmējam būtu pienākums piedāvāt tiešo debetu, nedz arī to, ka būtu aizliegts pieprasīt maksātājam izpildīt citus nosacījumus, lai varētu izmantot tiešo debetu. Jo īpaši šis noteikums neparedz, ka maksājuma saņēmējam, kas vēlas piedāvāt tiešā debeta maksājumu, būtu vai nu pienākums to piedāvāt visiem saviem klientiem, vai arī nepiedāvāt to vispār. Patiešām, no šī noteikuma skaidri izriet, ka tiešā debeta shēmas izmantošanai būtu nepieciešama attiecīga vienošanās starp līgumslēdzējam pusēm. Tikai šādā gadījumā maksājuma saņēmējam būtu aizliegts pieprasīt, lai tiešā debeta maksājuma konts atrastos noteiktā dalībvalstī.

Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts – maksājuma saņēmēja pienākumi

24. Saskaņā ar Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktu maksājuma saņēmējs, kurš pieņem kredīta pārvedumu vai izmanto tiešā debeta maksājumu, lai iekasētu līdzekļus no maksātāja, kam ir maksājumu konts Savienībā, neprecizē dalībvalstī, kurā minētajam maksājumu kontam ir jāatrodas, ar nosacījumu, ka šis maksājumu konts ir sasniedzams saskaņā ar [minētās regulas] 3. pantu.

25. Šā noteikuma galvenie nosacījumi ir juridiski definēti tās pašas regulas 2. pantā. Tādējādi kredīta pārvedums ir maksājumu pakalpojums maksājuma saņēmēja maksājumu konta kredītēšanai ar tādu maksājumu darījumu no maksātāja maksājumu konta, kuru, pamatojoties uz maksātāja sniegtu rīkojumu, veic maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš ir maksātāja maksājumu konta turētājs¹⁸. Savukārt tiešā debeta maksājums ir maksājumu pakalpojums maksātāja maksājumu konta debetēšanai, ja maksājuma darījuma iniciators ir maksājuma saņēmējs, pamatojoties uz maksātāja piekrišanu.

26. Varētu apgalvot, ka, pamatojoties vienīgi uz Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkta formulējumu, *Deutsche Bahn* nav rīkojusies pretlikumīgi. Patiesībā *Deutsche Bahn* neprasa šiem klientiem, kas vēlas izmantot tiešā debeta shēmu, lai viņu norēķinu konts atrastos kādā konkrētā dalībvalstī.

27. Tomēr jautājums nav tik vienkāršs. Jānorāda, ka saistībā ar strīdīgās regulas kontekstu un mērķiem¹⁹ pastāv pārliecinoši iemesli, kas norāda uz atšķirīgu Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkta interpretāciju.

28. Regula Nr. 260/2012 tika pieņemta kā daļa no projekta, lai izveidotu vienotu euro maksājumu telpu (*SEPA*), lai sniegtu kopīgus maksājumu pakalpojumus visā Eiropas Savienībā, aizstājot pašreizējos valstu maksājumu pakalpojumus maksājumiem euro. Lai nodrošinātu pilnīgu pāreju uz Savienības mēroga kredīta pārvedumiem un tiešajiem debetiem euro, šī regula nosaka tehniskas un komerciālas prasības, lai radītu integrētu elektronisko maksājumu tirgu, “kurā netiktu šķiroti iekšzemes un pārrobežu maksājumi”²⁰. Šīm prasībām būtu jāattiecas gan uz iekšzemes, gan pārrobežu *SEPA* maksājumiem, piemērojot vienādus pamatnosacījumus, kā arī saskaņā ar vienādām tiesībām un pienākumiem “neatkarīgi no atrašanās vietas Savienībā”²¹.

18 Skat. Regulas Nr. 260/2012 2. panta 1. punktu.

19 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai interpretētu kādu Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne vien tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, mērķi, tostarp šī tiesiskā regulējuma izstrādāšanas vēsture; skat. piemēram, spriedumu, 2018. gada 17. aprīlis, *Egenberger* (C-414/16, EU:C:2018:257, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Skat. Regulas Nr. 260/2012 1. apsvērumu.

21 Skat. Regulas Nr. 260/2012 1. apsvērumu.

29. Lai gan Regulas Nr. 260/2012 galvenais mērķis ir noteikt tehniskās un komerciālās prasības kredīta pārvedumiem un tiešajiem debetiem, lai Eiropas Savienībā izveidotu kopīgus maksājumu pakalpojumus, kas nozīmē, ka tā galvenokārt attiecas uz maksājuma saņēmējiem, šajā regulā ir ņemti vērā arī maksātāji un, konkrētāk, zināmā mērā saikne arī starp maksājuma saņēmējiem un maksātājiem. Šajā ziņā Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts, kas savā ziņā ir šīs regulas sistēmas *aliud*, ir tieši attiecināms uz šo saikni starp maksājuma saņēmējiem un maksātājiem²². Šajā ziņā šīs regulas preambulā ir uzsvērts augsts maksātāju aizsardzības līmenis, jo īpaši attiecībā uz tiešā debeta darījumiem²³.

30. Ir fakts, ka lielākajā daļā gadījumu Eiropas Savienībā personas dzīvesvieta atbilst tās maksājumu kontam. Tas šķiet tik aksiomātiski, ka nav nepieciešami nekādi citi pierādījumi vai apliecinājumi. Tādēļ prasība, ka maksātājs ir rezidents kādā konkrētā dalībvalstī, ir līdzvērtīga precizēšanai, kurā dalībvalstī maksājumu kontam ir jāatrodas. Turklāt, kā pareizi uzsvērusi *Verein für Konsumenteninformation*, prasība patērētājam kā priekšnosacījumu tiešā debeta maksājuma veikšanai izveidot dzīvesvietu Vācijā, rada vēl nopietnākus ierobežojumus nekā (tikai) maksājumu konta atvēršana Vācijā.

31. Tādēļ šķiet, ka *Deutsche Bahn* prakse ir pretrunā Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktam.

32. Tomēr, lai pamatotu savu praksi, *Deutsche Bahn* atsaucas uz diviem argumentiem. Pirmkārt, šī sabiedrība apgalvo, ka ir jāņem vērā Regulas 2018/302 noteikumi un jēga. Otrkārt, *Deutsche Bahn* uzskata, ka tās prakse ir pamatota, jo tai ir apgalvotā vajadzība veikt kredīta pārbaudes. Abus šos argumentus es iztīrāšu.

Regula 2018/302

33. *Deutsche Bahn* pilnībā apzinās, ka Regula 2018/302 šajā gadījumā nav piemērojama.

34. Šī regula ir piemērojama no 2018. gada 3. decembra²⁴ un tāpēc nav piemērojama šajā lietā *ratione temporis*. Tā arī nenodrošina *ratione materiae*, ņemot vērā, ka atbilstoši šīs regulas 1. panta 3. punktam, skatītam kopā ar Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta d) apakšpunktu, tā neattiecas uz transporta pakalpojumiem. Turklāt Regulas 2018/302 9. apsvērumā ir atzīts, ka diskriminācija var rasties arī saistībā ar pakalpojumiem transporta jomā, jo īpaši attiecībā uz biļešu pārdošanu pasažieru pārvadāšanai. Šajā apsvērumā šai ziņā ir norādīts uz četrām regulām, kuras attiecas uz transporta nozari un no kurām trīs ietver noteikumus, kas īpaši izslēdz diskrimināciju pilsonības vai dzīvesvietas

22 Vācijas federālās zemes augstākā tiesa šo normu ir pat raksturojusi kā tādu, kas aizsargā patērētājus. Skat. *Oberlandesgericht Karlsruhe*, 2018. gada 20. aprīlis, 4 U 120/17, 10. un turpmākie punkti, *MultiMedia und Recht (MMR)*, 2018, 611. lpp.

23 Skat. Regulas Nr. 260/2012 32. apsvērumu, kurā ir atsaucē arī uz "augstu patērētāju aizsardzības līmeni".

24 Skat. Regulas Nr. 2018/302 11. panta 1. punktu.

dēļ attiecībā uz piekļuvi transportam: Regula (EK) Nr. 1008/2008²⁵, Regula (ES) Nr. 1177/2010²⁶ un Regula (ES) Nr. 181/2011²⁷. Attiecībā uz ceturto regulu – Regulu (EK) Nr. 1371/2007²⁸, kas attiecas uz dzelzceļa pasažieru “tiesībām un pienākumiem dzelzceļa nozarē”, Regulas 2018/302 9. apsvērumā ir noteikts, ka “ir paredzēts, ka Regula Nr. 1371/2007 [...] tiks attiecīgi grozīta tuvākajā nākotnē”.

35. Taču *Deutsche Bahn* uzskata, ka Regula 2018/302 tomēr ir jāņem vērā, interpretējot Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktu, lai izvairītos no jebkādam pretrunām un neatbilstībām Savienības sekundāro tiesību piemērošanā.

36. Šajā ziņā *Deutsche Bahn* apgalvo, ka Regulas 2018/302 5. pantā ir sīki izstrādāti norādījumi par to, vai un kad ir atļauta diskriminācija dzīvesvietas dēļ. Saskaņā ar minētās regulas 5. panta 1. punktu tirgotājs nepiemēro atšķirīgus nosacījumus maksājumu darījumam maksājumu līdzekļu klāstā, kurus tas pieņem *inter alia*²⁹ tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klienta dzīvesvietu, ja maksājumu darījums tiek veikts, izmantojot elektronisku darījumu ar kredīta pārvedumu, tiešā debeta maksājumu vai kartei piesaistītu maksājumu instrumentu tajā pašā maksājumu zīmолā un kategorijā³⁰, un tiek izpildītas autentificēšanas prasības saskaņā ar Direktīvu (ES) 2015/2366³¹. *Deutsche Bahn* apgalvo, ka tieši šīs autentiskuma noteikšanas prasības nav izpildītas šajā lietā³², kas nozīmē, ka būtu iespējama diskriminācija dzīvesvietas dēļ.

37. *Deutsche Bahn* uzskata, ka, tā kā šajā lietā – ja tas tiek fiktīvi iekļauts Regulas 2018/302 piemērošanas jomā – būtu iespējama diskriminācija dzīvesvietas dēļ saskaņā ar minētās regulas 5. pantu, tā būtu iespējama arī saskaņā ar Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktu. Tādēļ Tiesai būtu jāinterpretē Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts tādā veidā, lai būtu iespējams diskriminēt dzīvesvietas dēļ.

38. Neesmu pārliecināts par atsauci (un iespējamo negatīvo analogiju, kas varētu izrietēt no tās) uz Regulu 2018/302 šīs konkrētas lietas gadījumā³³.

39. Regula 2018/302 ir piemērs, kad Savienības likumdevējs ir konkrētāk formulējis kritērijus, lai definētu nosacījumus, saskaņā ar kuriem ir aizliegta nevienlīdzīga attieksme, kas balstīta uz maksātāja dzīvesvietu (vai, citiem vārdiem sakot, kad šāda nevienlīdzīga attieksme ir atļauta). Šāds standarts ir piemērojams Regulas 2018/302 piemērošanas jomā un vienīgi tajā. Tas ir saistīts ar ģeogrāfiskās bloķēšanas specifiku, kas pilnībā atšķiras no tiešā debeta maksājumiem. Ja Savienības likumdevējs vēlētos noteikt tādus pašus standartus attiecībā uz *SEPA* tiešā debeta maksājumiem, kas ietilpst Regulas Nr. 260/2012 darbības jomā, tas to varētu darīt. Tomēr, tā kā šajā regulā nav skaidras savstarpējas

25 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2008. gada 24. septembris) par kopīgiem noteikumiem gaisa pārvadājumu pakalpojumu sniegšanai Kopienā (OV 2008, L 293, 3. lpp.). Skat. 23. panta 2. punktu: “Neskarot 16. panta 1. punktu, sabiedrībai ir jānodrošina piekļuve gaisa pārvadājumu maksām un gaisa pārvadājuma tarifiem gaisa pārvadājumiem no lidostas tādas dalībvalsts teritorijā, uz kuru attiecas Līgums, nediskriminējot pasažierus atkarībā no viņu valstspiederības vai *pastāvīgās dzīvesvietas* vai atkarībā no gaisa pārvadātāja pārstāvja vai cita biļešu pārdevēja uzņēmējdarbības vietas Kopienā.” Mans izcēlums.

26 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2010. gada 24. novembris) par pasažieru tiesībām, ceļojot pa jūru un iekšzemes ūdensceļiem, un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV 2010, L 334, 1. lpp.). Skat. 4. panta 2. punktu. “Neskarot sociālos tarifus, līguma noteikumus un pārvadātāju vai biļešu pārdevēju piemērotos tarifus piedāvā sabiedrībai, nedz tieši, nedz netieši nediskriminējot tiešos patērētājus saistībā ar viņu valstspiederību vai ar to vietu Savienībā, kur pārvadātāji vai biļešu pārdevēji veic uzņēmējdarbību.”

27 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2011. gada 16. februāris) par autobusu pasažieru tiesībām un par grozījumiem Regulā (EK) Nr. 2006/2004 (OV 2011, L 55., 1. lpp.). Skat. 4. panta 2. punktu: “Neskarot sociālos tarifus, līguma noteikumus un pārvadātāju piemērotos tarifus piedāvā sabiedrībai, nedz tieši, nedz netieši nediskriminējot tiešos patērētājus saistībā ar viņu valstspiederību vai ar to vietu Savienībā, kur pārvadātāji vai biļešu pārdevēji veic uzņēmējdarbību.”

28 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2007. gada 23. oktobris) par dzelzceļa pasažieru tiesībām un pienākumiem (OV 2007, L 315, 14. lpp.).

29 Ari tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klienta valstspiederību, uzņēmējdarbības veikšanas vietu, maksājumu konta atrašanās vietu, maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas vietu vai maksājumu instrumenta izdošanas vietu Savienībā.

30 a) apakšpunkts.

31 b) apakšpunkts. Un ja kategorija un maksājumu darījumi ir valūtā, kuru tirgotājs pieņem (c) apakšpunkts).

32 Skat. Direktīvas 2015/2366 97. pantu.

33 Jāuzsver, ka papildus *Deutsche Bahn* rakstiskajiem iesniegumiem Tiesa, pamatojoties uz sava Reglamenta 61. panta 1. punktu, uzaicināja tiesas sēdes dalībniekus izteikt savu viedokli par Regulas Nr. 2018/302 iespējamo atbilstību. Vismaz man tiesas sēdē radās pārliecība, ka šajā lietā nav jāpiemēro šī regula.

atsauces uz citiem tekstiem, piemēram, Regulu 2018/302, man ir grūti “sakrustot” jēdzienus, un tas vēl jo vairāk ir tāpēc, ka pastāv horizontālas attiecības starp diviem privātiem indivīdiem. Šādā situācijā pieņēmums, ka Savienības likumdevējs jau ir ņēmis vērā un kalibrējis visas intereses, ir vēl spēcīgāks, un nav pamata to apšaubīt.

40. Tātad jāsecina, ka Regula 2018/302, kā to apgalvo *Deutsche Bahn*, nav jāņem vērā Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkta interpretācijā. Atsauces uz Regulu Nr. 2018/302 un piedāvātās analogijas vairāk jāuc galvu nekā pārlicina.

Izņēmumi no maksājuma saņēmēja saistībām

41. Visbeidzot es vēlētos pievērsties jautājumam par to, vai Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktā paredzētais maksāšanas brīvības ierobežojums varētu būt pamatots, citiem vārdiem sakot, vai ir iespējams, ka sabiedrība var atkāpties no Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkta prasībām.

42. *Deutsche Bahn* norāda uz ļaunprātīgas izmantošanas un nemaksāšanas risku saistībā ar tiešā debeta maksājumu. Tiek apgalvots, ka šāds risks ir augsts, ja – tāpat kā galvenajā lietā – *SEPA* pilnvaru tieši izsniedz klients maksājuma saņēmējam bez klienta maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai maksājuma saņēmēja iejaukšanās. Patiešām, citu maksājumu metožu gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējs akceptētu klienta maksājumu tikai tad, ja pastāv pozitīva maksājuma prognoze. Turpretī, veicot maksājumu ar tiešo debetu, maksājuma saņēmējam pašam jāizvērtē risks, ka klients varētu neveikt maksājumu. Tas ir maksājuma saņēmējs, kurš pirmais izpilda savus pienākumus, izsniedzot biļeti. Līdz ar to maksājuma saņēmējs uzņemas risku, ka maksātājs var nesamaksāt.

43. Tādēļ *Deutsche Bahn* uzskata par nepieciešamu veikt kredītpējas izvērtēšanu. Sabiedrības, kas piedāvā šādus pakalpojumus, to dara valsts līmenī. *Deutsche Bahn* uzsver, ka visās *SEPA* valstīs vienkārši nav iespējams veikt atbilstošu kredītpējas izvērtēšanu ar vieniem un tiem pašiem nosacījumiem. Klientu, kuru dzīvesvieta ir Austrija, kredītpējas izvērtēšana ir 15 reizes dārgāka nekā klientiem, kuru dzīvesvieta ir Vācijā. Maksājuma saņēmējam rastos ievērojamas ekonomiskās izmaksas, ja viņam savas norēķinu sistēmas un saskarnes būtu jāpielāgo tiktāl, lai varētu ņemt vērā kredītpējas izvērtēšanu visā *SEPA*. Ņemot vērā šīs izmaksas, tiešā debeta maksājumu shēma bieži būtu vienkārši ekonomiski neizdevīga, un to vairs nevarētu piedāvāt. Tas nevarētu būt Savienības likumdevēja mērķis.

44. *Deutsche Bahn* turklāt apgalvo, ka šīs kredītpējas pārbaudes iekļaušana maksāšanas metodē, ko organizē pats operators, nebūtu iespējama dažiem maksājuma saņēmējiem visā *SEPA*, un daudzās dalībvalstīs tā nebūtu iespējama ar ekonomiski pieņemamiem nosacījumiem. Neviens operators *SEPA* līmenī nesniegtu kredītpējas informāciju. Dažās *SEPA* dalībvalstīs nebūtu iespējams piekļūt nekādai informācijai par klientu kredītpēju vai šāda informācija būtu nepilnīga. Tādējādi maksājuma saņēmējs nevarētu pienācīgi samazināt *SEPA* tiešā debeta maksājumu saistību neizpildes risku šiem klientiem, un, ja prasītu piedāvāt maksājumus ar tiešo debetu klientiem, kas reģistrēti šajās valstīs, maksājuma saņēmējs apzināti uzņemtos nenovērtējamu risku. Turklāt, ņemot vērā atšķirības maksājumu ieradumos un/vai klientu vēlmes dažādās *SEPA* valstīs, būtu ievērojamas atšķirības klientu kredītinformācijas iegūšanas izmaksās, tāpēc kādā dalībvalstī nebūtu izmaksu ziņā efektīvi dot priekšroku tiešajiem debetiem, nevis citām lētākām maksājumu metodēm.

45. Lai gan es saprotu *Deutsche Bahn* izvirzītos ekonomiskos argumentus, no juridiskā viedokļa es nevaru piekrist šai argumentācijai.

46. Ne Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punkts, ne arī citi šīs regulas noteikumi to nepamato. Iespējamo pamatojumu lasīšana šīs regulas tekstā (iespējams, pretēji pieņemamajam Savienības likumdevēja nodomam, kas citādi būtu risinājis šo jautājumu) nav ceļš, ko es mudinātu Tiesu izvēlēties.

47. Es saprotu, ka dažādās maksātāju un maksājumu saņēmēju intereses ir skartas Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktā attiecībā uz tiešā debeta maksājumiem. Neatkarīgi no tā, kādā veidā to aplūko, šis noteikums neparedz izņēmumus. Savienības likumdevējs ir paveicis savu darbu un var brīvi mainīt noteikumus, ja tas nolemj to darīt, piemēram, tāpēc, ka noteikumi nav īstenojami.

48. Tas, ka ekonomikas praksē iekšējā tirgū nav pieejama debitoru uzskaitē, ne arī kredīspējas novērtēšana, pats par sevi neattaisno attiecīgo dzīvesvietas nosacījumu. Turklāt šāds pamatojums ir bīstami tuvu tam, ka tiktu izmantots tīri ekonomisks arguments saistībā ar četrām pamatbrīvībām. Šo argumentu nevar atbalstīt. Kā zināms, dalībvalstis nevar izmantot tīri ekonomiskus argumentus kā sevišķi svarīgus iemeslus, kas saistīti ar sabiedrības interesēm. Iespējams, ka horizontālo situāciju gadījumā *sabiedrības* intereses nav apdraudētas, bet *privātās* intereses parasti ir ekonomiska rakstura. Tomēr nepietiek tikai ar apgalvojumu par to, ka iekšējā tirgū nav debitoru uzskaites.

49. Tā ir taisnība, ka var būt sabiedrības maksājumu saņēmējas, kas komerciālu vai citu iemeslu dēļ izvēlas nepiedāvāt maksātājiem iespēju maksāt tiešā debeta maksājuma veidā. Tas ir pilnīgi likumīgi, pamatojoties uz Regulas Nr. 260/2012 9. panta 2. punktu. Patiešām, noteikums ir spēkā tikai tad, kad ir izdarīta izvēle pieņemt tiešā debeta maksājumus. Šādā situācijā nedrīkst būt diskriminācijas. Ja rezultātā maksājuma saņēmējs tā vietā, lai piedāvātu diskriminējošus maksājumu veidus, nolemj vispār nepiedāvāt konkrētu maksājumu veidu, tā ir ekonomiskā realitāte, kura būtu jāpieņem.

Secinājumi

50. Ņemot vērā iepriekšminētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) uzdoto jautājumu atbildēt šādi:

Pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 924/2009, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 248/2014 (2014. gada 26. februāris), 9. panta 2. punktu, maksājuma saņēmējam ir aizliegts veikt maksājumus saskaņā ar vienotās euro maksājumu zonas (*SEPA*) tiešā debeta maksājumu shēmu, kas ir atkarīga no maksātāja dzīvesvietas tajā dalībvalstī, kurā atrodas arī tā juridiskā adrese (dzīvesvieta).